

חירבת-שורשים

כולם יודעים את זה, אבל כולם עושים את עצמם כאילו מדובר כאן בדיון באיזה עניין אחר. (ובסוגריים: ידיד שלי, שהיה במילואים בעת פיצוץ פרשת „חירבת חיזעה“ סיפר לי שהתגובה של „העם“ היתה שכל אחד סיפר והתפאר איך הוא גירש ערבים ואיך הוא הרג שבויים. ברור שחלק גדול מן האנשים סתם „משוויצים“, והם בכלל לא עשו את הדברים הנוראים האלה, אבל הנורמה, הנורמה).

ובגלל זה לא מקרינים את „חירבת חיזעה“ — בגלל שזו אמת שכולם יודעים שזו אמת. כי משקר שכולם יודעים שהוא שקר אין מה לפחד, אבל מאד צריך להיזהר מאמת שכולם יודעים שהיא אמת.

והפחד הגדול שנפל על שלטונותינו מוכיח, לי לפחות, שזה עוד הרבה יותר אמת ממה שאני בכלל חושב או יודע.

„חירבת חיזעה“ אינו מוצג, לא בגלל שהוא חריג מן העבר, אלא דווקא בגלל שהוא אופייני, כנראה מאד, להווה.

ומשהו בעניין החריג — כל פעם שמועלה איזה עניין שקשור בערבים מיד מסתבר שהוא חריג.

גירוש הבדואים מפיתחת רפיה — חריג. חירבת חיזעה — חריג. איקרית ובירעם — חריג (אבל לא מחזירים אותם, כי זה עלול להיות תקדים). ריסוס שדות עקרבה — חריג. הריגת מפגינים — חריג. דיר יאסין — חריג. טבח יום האדמה — חריג. הקמת כרמיאל — חריג. מחיקת שלושה כפרים באזור לטרון מן האדמה — חריג. הפצצת מחנות פליטים — חריג. בקיצור, ביחסינו עם הערבים הכל חריג.

אילו הייתי חבר הוועד המנהל של רשות ה- שידור, הייתי אוסף לי עוד חבר-ועד ויחד בוגג, על פי החוק, היינו מגישים לשר החינוך והתרבות ערר בזו הלשון:

„אדוננו שר החינוך והתרבות, בימים קשים אלו החלה הטלוויזיה הישראלית לשדר, משום מה, דווקא את הסידרה הנושאת את השם „שורשים“.

כפי שנודע לנו מוצגת בסידרה זו ארצות ה- ברית, ידידתנו האמיצה, כמדינה החוטפת ומוכרת בני-אדם לעבדים, כאילו היו בהמות.

אין אנו טוענים שלא אירעו תופעות מעין אלו בתולדות ארצות הברית, אלא שבסידרה הנ"ל מוצגות התופעות הללו כאילו הן אופייניות, בעוד שלמעשה לא היו אלא תופעות חריגות.

נוסף על כך מוקרן אצלנו הסרט בשחור-לבן (בארצות הברית הוא הוקרן בצבעים, וזהו הבדל גדול), שהוא מתאר את הכל בשחור ולבן — כל השחורים טובים וכל הלבנים רעים.

מה גם שבטלוויזיה שלנו צופים אנשים שלא יכולים להבדיל בין שחור ללבן, בין טוב לרע, בין אומנות למציאות, בין ימינם לשמאלם; והם עלולים לחשוב שבאמת כל השחורים טובים וכל הלבנים רעים.

לא ייתכן, שדווקא בימים אלו, כשאנו נאבקים על כל פיסת תמיכה בקרב העם האמריקאי המפואר, נקרין אצלנו סידרה שכל כולה מטילה דופי ומציבה סימן שאלה על עצם קיומה של ארצות-הברית ולפיכך על עצם קיומנו אנו.

אנא ממך, כבוד השר, הסר תוכנית הרסנית זו מן המסך.

אין מה לדאוג. אף אחד לא יגיש ערר כזה, שר החינוך והתרבות לא יעכב את הקרנת „שורשים“, וכל עם ישראל ימשיך לצפות בתוכנית בכל יום חמישי.

כי בזה כוחה של צביעות. ברוך השם. כולנו יושבים כאן, בישראל, וצופים ב,הלקאה עצמית מאזוכיסטית“ של האמריקאים העורכים חשבון נוקב עם עברם. אבל לנו אסור להראות ולראות אפילו חשבונות נוקבצייק עם עברנו שלנו. „שורשים“ — כן. „חירבת חיזעה“ — לא.

ובאמת למה זה ככה? מה בעצם ההבדל? גם לזה, כרגיל, יש כבר תשובות מוכנות ב- מינסטריון — זה ישמש לתעמולה נגדנו, יערער את עצם קיומנו, זה היה חריג, זה היה מזמן וכו' וכו', כרגיל.

וזה הכל שטויות. אבל לא שטויות במיץ עגב- ניות, אלא שטויות בדם של ממש. ההבדל העיקרי בין „שורשים“ לבין „חירבת חיזעה“ הוא שבארצות הברית הפסיקו כבר לסחור בעבדים, ולכן מותר להראות את זה שם, ואילו בישראל ממשיכים לגרש ערבים מבתיים, ולכן אסור להראות את זה פה.

הכיצד יכול ביזורר ופובליציסט מהוגן להשוות את עומק-ההדירה, את היסודות לברוא ולשקע בתודעה מיתוסים של 60 עמודי-סיפור הנקראים עלידי כנה אלפי קוראים למודי-קריאה, ואולי גם בעלי הבחנה, מזה, — עם 60 דקות סרט, שצופים בו (או עשויים לצפות בו) מיליונים, ביניהם ילדים, ביניהם אנ- אלפאביתים, ביניהם פלתי-מבחינים, או מכליליים, מטבע כרייתם והכמת- ההיים שלהם, כזה?

כי תמיד אומרים „זה חריג. זה לא אופייני“, אבל אף פעם לא לא אומרים מה כן אופייני. מרוב חריגים לא רואים את האופייני. מרוב חריגים ה- חריגים הם האופייני, והאופייני הוא החריג.

וזה קצת מצחיק שעם שלם מרמה את עצמו ביודעין ועוד מאמין שהוא דובר אמת.

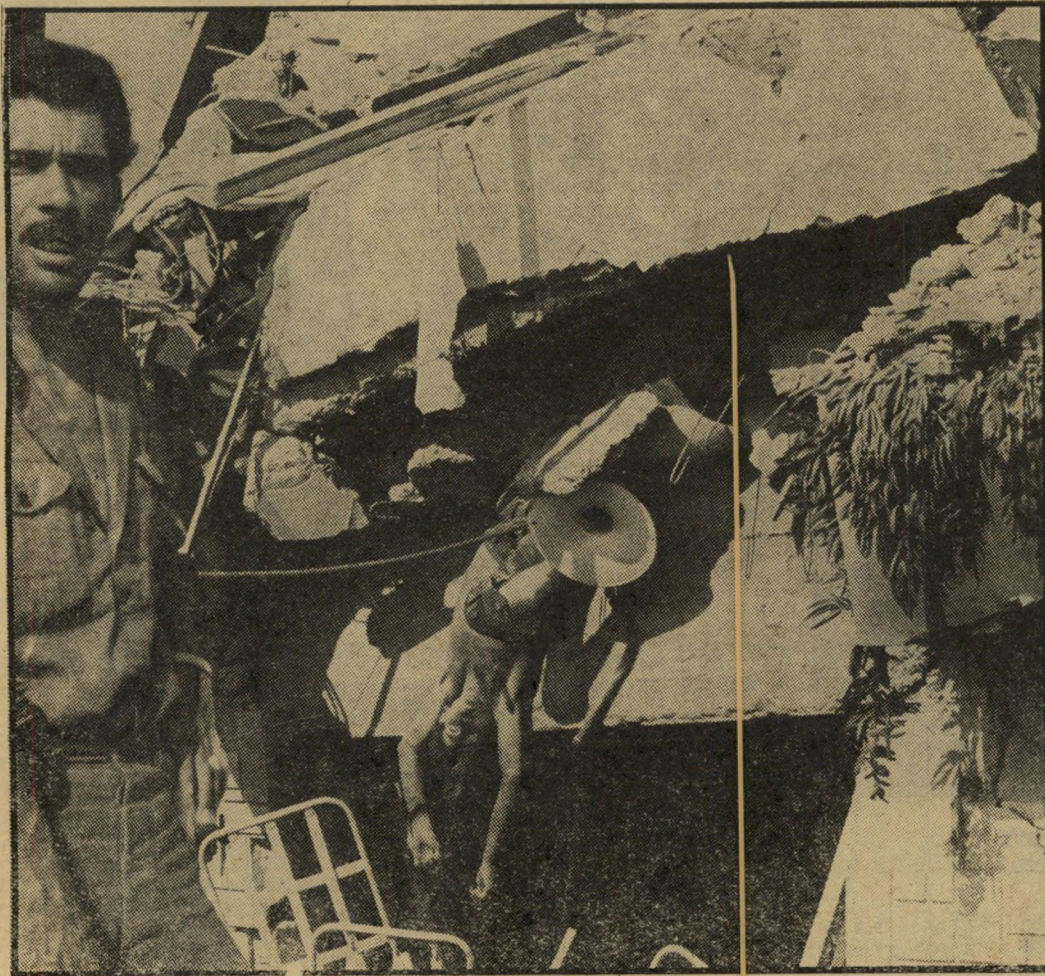
זה קצת עצוב שעם שלם עוצם חזק את העיניים כדי שלא יראו אותו.

זה קצת נורא שעם שלם חושב שאם הוא יגיד „אין היה כזאת“ או באמת לא תהיה היה כזאת. כי לא הצגת האמת היא תעמולה נגדנו. הצגת השקר היא תעמולה נגדנו.

כי לא הצגת האמת מערערת את עצם קיומנו. הצגת השקר מערערת את עצם קיומנו.

וככל שנעמיק להאמין באמונה שלמה שהשקר הוא האמת, ונעצום את העיניים ונרכיב משקפי- שמש גם בלילה, ונצעק שבע פעמים ביום, „אין היה כזאת“ — כך יילך עצם קיומנו ויתערער ויתמוטט ויתפורר לרסיסים ולאיברים ולעצמות.

כי השאלה היא לא אם נראה גירוש ערבים בטלוויזיה. השאלה היא אם נמשיך לגרש ערבים במציאות.

מילחמה זה דבר נורא. אבל בתנאי. בתנאי שההרוג יהודי וההורג גרמני. בתנאי שההרוג גרמני וההורג ערבי. בתנאי שההרוג אמריקאי וההורג וייטנאמי. בתנאי שההרוג לבן (דרום-אפריקאי) וההורג נבל (שחור). אז צריך להראות את התמונה הזאת, כי מיל- חמה זה דבר נורא. אבל אם ההרוג ערבי וההורג יהודי, אז אסור בשום פנים ואופן להראות את התמונה הזאת. כי אז זה כבר לא עניין שמילחמה זה דבר נורא. במיקרה כזה זה מיקרה חריג. הבנתם? הבנתם!

האם גם אתם חושבים, כמו אידוב כהן ב„מעריב“, שאסור להקרין לכם את „חירבת חיזעה“ בגלל שאתם ילדים, אנאלפאביתים, בלתי-מבחינים או מכלילים, מטבע ברייתכם וחוכמת-החיים שלכם? כן!